ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ - 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ — БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 92. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 18-го ТРАВНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MAY 18, 1976 No. 92. VOL. LXXXIII

УКРАЇНЦІ АМЕРИКИ У 100-РІЧЧЯ СВОГО ПОСЕЛЕННЯ ТА З НАГОДИ 200-РІЧЧЯ АМЕРИКАНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ ВСТАЮТЬ І ЇХ НЕ ТІЛЬКИ РАХУЮТЬ, АЛЕ Й ПОДИВЛЯЮТЬ

УКРАЇНЦІ НЮ ЙОРКУ РОЗПОЧАЛИ СВЯТКУВАННЯ 200-РІЧЧЯ ЗСА І 100-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОГО ПОСЕЛЕННЯ ВЕЛИКИМ „УКРАЇНСЬКИМ ФЕСТИВАЛЕМ-ЯРМАРКОМ"

Ню Йорк (в. л.ць). — „Не забудьте за своїх братів по другому боці залізної заслони у 200-річчя Американської Революції і 100-ліття вашого поселення у цій волелюбній країні" — заявив конґресмен Маріо Біяджі під бурхливі оплески численної публіки, яка зібралась тут минулої п'ятниці по полудні, 14-го травня ц. р., біля головної трибуни побудованої біля церкви св. Юра в центрі 7-ої вулиці між 2 і 3 евеню, де з великим успіхом проходив в кінці цього тижня „Український Фестиваль-Ярмарок", що ним українська громада Ню Йорку і околиць започаткувала відзначування цих великих дат — 200-ту річницю Американської Незалежности і 100-річчя Українського Поселення в ЗСА.

Урочисту церемонію відкрив на головній трибуні, прикрашеній великим написом „Геппі Бірсдай, Америка" і літерами — 1776-1976, адв. Іван О. Флис, голова Ювілейного Комітету, вітаючи при тому приявного Владику Йосифа Шмондюка, місцевого пароха церкви св. Юра ігумена о. д-ра Володимира Ґавліча, ЧСВВ, настоятеля собору св. Володимира о. Володимира Базилевського від Української Православної Церкви, численних отців і сестер Василіянок, конґресмена Маріо Біяджі, багатьох представників американських організацій та поневолених народів і відпоручників українських організацій. Він при тому відмітив значення такого роду „Українського Ярмарку", який мав би заманіфестувати нашу присутність у цій країні і у цьому кварталі міста та який мав би показати нашим американським співгромадянам нашу культуру та мистецтво і вказати на вклад, який українці дали в загальну американську культуру, й інші дзобутки. Обидва отці, д-р В. Ґавліч і В. Базилевський, відмовили окремо присвячені цій оказії молитви, закликаючи приявних до згуртованости, об'єднання і молитов „щоб воля і свобода запанували внедовзі також і в нашій Батьківщині".

The New York Times/Chester Higgins Jr.

Girls from Holy Ghost Ukrainian Catholic School dance at the East Seventh Street fair

Дівгата з української католицької школи парафії Св. Духа в Брукліні виводять танок під гас Українського Фестивалю-Ярмарку в Ню Йорку. Цю фотознімку помістив „Ню Йорк Таймс" в суботу, 15-го травня, разом з довшою вісткою про цей фестиваль, передрукованою на іншому місці в цьому гислі „Свободи".

Обидва національні гимни — американський і український — відспівала солістка міської опери сопрано Марта Кокольська-Мусійчук, яка не тільки своїм чудовим голосом, але також стилевим українським одягом надала цій імпрезі у її перших початках українського духа. Дальшою церемонією проводила, як також пізнішою мистецькою програмою, пані Марія Душник, представивши приявним численних представників між ними вже згаданого конґресмена Маріо Біяджі, Роберта Сілвертона, особистого представника

(Закінгення на стор. 3-ій)

КІССІНДЖЕР ЗАПОВІДАЄ РЕЗИҐНАЦІЮ З ПОСТУ ДЕРЖАВНОГО СЕКРЕТАРЯ

Вашінґтон. — У інтерв'ю, оприлюдненому в неділю, 16-го травня, і показаному на телебаченні в понеділок, державний секретар Генрі Кіссінджер заявив, що плянує зрезиґнувати з цього посту навіть якщо б президент Джералд Форд був переобраний в листопадових виборах. Кіссінджер, який протягом останніх 8 років був головним архітектом закордонної пондентці Барбарі Волтерс, пондентці Барбарі Волтерс, що „такий довгий період вистачальний для будь-якого чоловіка". Хоча він залишив відкритою можливістю, що в непередбаченім випадку він таки міг би залишитися на пості, то це була найбільш категорична заява про його резиґнацію, яку Кіссінджер досі зложив. Коментатори вказують, що ця заява ще більше послабить його впливи у Вашінґтоні, бо він відтепер вважатиметься „державним секретарем на відході".

Протягом останніх кількох місяців Кіссінджер опинився під натиском деяких кругів, які вважають, що він може пошкодити президентові Фордові у правиборах і загальних виборах. Хоча Президент кількакратно заявив, що хоче, щоб Кіссінджер надалі залишився державним секретарем, то деякі близькі дорадники Президента, як Роджерс Мортон і Мелвин Лерд, твердили, що Кіссінджер не буде на тому пості в новому уряді президента Форда. Роналд Ріґен, конкурент президента Форда на номінацію Республіканською партією, гостро критикує Кіссінджера за його політику детанту із СССР та твердить, що мілітарна сила ЗСА дуже послаблена. Ряд перемог Ріґена в правиборах коментатори приписують власне його критиці закордонної політики Білого Дому, сформульованої Кіссінджером.

СОВЄТСЬКІ ВЛАСТІ ПОЧАЛИ НАТИСК НА НОВУ ДИСИДЕНТСЬКУ ОРГАНІЗАЦІЮ

Москва. — У суботу, 15-го травня, тобто, тільки три дні після створення нової організації дисидентів, яка має за завдання наглядати чи уряд Совєтського Союзу додержується постанов Гельсінкської Декляраці щодо людських прав, совєтські власті почали кампанію проти цієї організації. В суботу працівники КҐБ задержали на вулиці провідника цієї організації, фізика Юрія Орлова, забрали на пересслухання та офіційно перестерегли його, що діяльність та існування організації є „протизаконні" і заявили, що проти членів організації будуть застосовані „судові заходи", якщо вони не припинять цієї діяльности. Працівники КҐБ твердили, що нова дисидентська організація має на меті „очорнити ім'я СССР", бо старається доказати, що совєтський уряд не додержується міжнародних договорів. Совєтське пресове аґентство ТАСС, яке рідко торкає питання дисидентів, подало повідомлення про кількагодинне придержання Орлова працівниками КҐБ і заявило, що це придержання мало на меті перестерегти його та інших членів організації щодо „нелеґальности" їхньої діяльности, яка може спричинитися до притягнення їх до судової відповідальности.

Як уже раніше інформовано, нову організацію створили 9 совєтських дисидентів: фізик Юрій Орлов, Михаїл Бернштам, Єлєна Боннер - Сахаров, жінка відомого академіка - дисидента Андрея Сахарова, колишній генерал Петро Григоренко, Анатолій Марченко, відомий за його щоденник „Моє свідчення", Алексaндер Ґінзбурґ, Віталій Рубін,, Алексaндей Корчак і Людмила Алєксєєва.

Західні коментатори твердять, що організація совєтських громадян, які наглядали б за порушенням Москвою людських прав, дуже незручна для Кремля і тому совєтські власті так скоро рішилися на протидію та казали навіть пресовому аґентству ТАСС повідомити про придержання Юрія Орлова і про перестогу членам нової організації.

Українці Ютики-Ром щиро вітали д-ра Мирона Куропася

Ютика, Н. Й. (В. З.) — В неділю, 2-го травня ц. р., тут на місцевому летовищі ютицька українська громада, на чолі із о. крилошанином Богданом Смиком, щиросердечно привітала д-ра Мирона Куропася, асистента президента ЗСА для етнічних справ, який приїхав на відкриття 200-річчя Американської Незалежности в Ром, Н. Й., біля Ютики.

В Ромі побудовано оригінал давнього „Стенвікс Форт", що коштувало федеральному урядові понад сім мільйонів дол., який символізує останні бої за незалежність Америки, поблизу так званого „Оріскані Бател Філд", де був важко поранений головнокомандуючий тодішніх військ генерал Гркімер.

Українці-Ютики-Ром, які створили спеціяльний Комітет під проводом Йосифа Вінцента, о. крилошанина Богдана Смика, проф. Ярослава Ликтея, Василя Кобіти та інших, сподівалися вітати д-ра Мирона Куропася в часі українських святкувань, що почнуться 5-го червня і триватимуть до кінця того місяця. Сталося інакше, нас випередили поляки.

Помимо того, українці зорганізували сильну групу, щоб привітати представника Білого Дому в особі д-ра Мирона Куропася.

На летовищі між високими достойниками, підписаний мав честь привітати д-ра Мирона Куропася від УНСоюзу. А дальше в будинку летовища чекала несподіванка д-ра М. Куропася. Його зустріло грімке „урра"!, до нього підходила молодь Пласту, СУМА та старші, щоб привітати.

З летовища моторкада з понад 20 автомобілів з українськими і американськими прапорцями супроводила д-ра Мирона Куропася до Рому, нажаль не до українського, а до польського дому.

Польські промовці говорили про польсько-американських героїв та „Третього Мая".

На кінець, головним промовцем був д-р Мирон Куропась, який у своїй промові говорив про 200-річчя Незалежности Америки.

Українці і жиди в Сієтел демонстрували в обороні людських прав в СССР

Сієтл, Ваш. — Біля 200 молодих українських і жидівських студентів взяли участь в демонстрації тут в неділю, 2-го травня, в обороні людських прав в СССР, протестуючи проти ув'язнення українських та жидівських інтелектуалістів і проти шиканів осіб, які бажають виїхати з СССР. Демонстрацію, яка відбулася в Сієтлському центрі, в сусідстві Тихоокеанського наукового центру, де була відкрита совєтська виставка „науковий Сибір" влаштував очолюваний М. Кордубою і Н. Голдстіном, у співпраці з університетськими організаціями Б'най Б'рит і Жидівським Інформаційним Товариством.

Демонстранти, зодягнені в українські і жидівські народні одяги і з транспарентами проти совєтської політики етноциду, переслідування і торторування невинних людей, роздали тисячі летючок прохожим і відвідувачам совєтської виставки. Маршуючи протягом кількох годин навколо амфітеатру помимо зливного дощу, молоді демонстранти співали українські і жидівські пісні та скандували гасла в англійській мові, наголошуючи особливо прізвища таких політв'язнів як Вячеслав Чорновіл, Валентин Мороз, Борис Пенсон і Семйон Глузман.

Короткі промови, підкреслюючи конечність натиску західньої публічної опінії на совєтський режим, виголосили рабін Артур Якобовіц і Я. Білоцеркович, викладач політичних наук при Вашінгтонському університеті. Сенатор Генрі Джексон, в телеграмі до Громадського Комітету, висловив солідарність з демонстрантами і готовість дальше виступати в обороні політв'язнів в СССР.

Закінчивши акцію біля амфітеатру, частина демонстрантів перейшла до будинку, де відбувалася совєтська виставка, сконфронтувавши там совєтських ґідів. Ці останні не хотіли входити в дискусії з демонстрантами, заявляючи, що вони нічого не знають про політв'язнів в СССР. Тодд Варнік, президент Жидівського Інформаційного Товариства, заявив під час телевізійного інтерв'ю,що „вони (совєти) висилають наукові виставки, але не дозволяють науковцям виїхати з СССР".

Вістки про демонстрацію, яка була першою спільною українсько-жидівською акцією на західньому побережжі ЗСА, подали всі місцеві щоденники, долучуючи фотознімки. Рівнож місцеві телевізійні станції передавали фрагменти з демонстрації під час пополудневих і вечірніх програм.

Українці Клівленду приготовляються до відзначення великих роковин

Клівленд, Огайо (О. Г.). — В цій метрополії стейту непересічна, велика імпреза реклямується місцем виконання: коли вона відбувається в Мюзік Гол-і (Паблік Авдиторіюм), при Іст 6-ій вул. і Сейнт Клер, у середмісті, — то мова йде про велику імпрезу. там будь-хто, з будь-чим і перед будь - ким не виступає.

Українцям Великого Клівленду, а далі, Лорейну, Акрону, Кентону, Янгставну, Толіда й околиць це повинно вистачити, щоб зрозуміти, чим буде для них влаштований у названій залі Українським Громадським Комітетом Великого Клівленду для відзначення 200-річчя Незалежности ЗСА та 100-річчя українського поселення в Америці, Фестиваль пісні і танку, що

(Закінгення на стор. 3-ій)

Українці Міннесоти участю в Міжнародному Фестивалі вшанували 200-річчя ЗСА і 100-річчя поселення

Міннеаполіс, Мінн. (Н. Н.) — Заходами Інтернаціонального Інституту Міннесоти відбувся 7, 8 і 9-го травня, в авдиторії міста Сейнт Пол, Міжнародний Фестиваль. Завдяки місцевому Українському Комітетові 200-річчя ЗСА і 100-річчя Українського Поселення, участь української громади в цьому фестивалі була широка й імпозантна. Коли організатори цієї імпрези звернулися до голови Українського Комітету, д-ра Михайла Козака, з пропозицією взяти участь в цьому фестивалі, управа зразу виделеґувала відповідно підібраних людей для підготовлення української програми: Аліса Данилюк — головний координатор. Ніна Булавицька і Оксана Соловей — виставка українського мистецтва, Леся Луцик і Володимир Сеник — мистецькі виступи, Михайлина Реймонд — українські страви.

Багато тижнів йшла завзята підготовка українців до цього небуденного виступу і вислід цієї праці найкраще показався під час фестивалю. Українська громада була чи не найбільш чисельною і найкраще зорганізованою. Навіть Комітет Фестивалю, в якому взяли участь понад шістдесят різних національностей, очолював українець Роберт Грановський. Він і його родина, під час трьох днів фестивалю, були зодягнені в українські строї.

При самому вході до авдиторії, де примістилися мистецькі виставки і продавалися національні страви, пишався на стіні великий плякат з гарно розмальованою українською писанкою, а побіч — діти з української католицької парафії св. Константина, на переміну, на протязі трьох днів фестивалю, демонстрували розписування писанок, під наглядом пані Галини Татарин. Недале-

(Закінгення на стор. 4-ій)

ЦЬОГОРІЧНІ ТАБОРИ ДЛЯ МОЛОДІ І КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА НА „СОЮЗІВЦІ"

Кергонксон, Н. Й. — Так як кожного року, цьогорічний вакаційний сезон на „Союзівці", відпочинково - виховній оселі УНСоюзу, відкриє наша молодь, бо вже в суботу, 19-го червня, там розпочнеться тенісовий табір для дівчат і хлопців, у віці від 12 до 18 років, який триватиме до 30-го червня. Цей, вже шостий з черги тенісовий табір проходитиме під керівництвом ред. Зенона Снилика та інж. Юрія Савчака. Протягом 11-ох днів хлопці й дівчата матимуть змогу вправляти на 7-ох тенісових кортах „Союзівки", слухати теоретичних викладів, вчитися гри в теніс із фільмів тощо. Оплата за тенісовий табір виносить 110 долярів за прохарчування та приміщення та 40 долярів за тенісові інструкції. Під час табору наша молодь матиме також змогу користуватися басейном „Союзівки", грати відбиванку, копаного м'яча чи бейзболл на відновлених площах. Адміністрація „Союзівки" приймає зголошення на цей тенісовий табір.

Тиждень після початку тенісового табору, в суботу, 26-го червня, на „Союзівці" розпочнеться табір для дівчат у віці від 7 до 11 років, який триватиме до 17-го липня, коли на місце дівчат прибудуть хлопці того самого віку, які також таборуватимуть протягом трьох тижнів. Ці дитячі табори мають на меті не тільки дати дітям нагоду відпочати в чудових горах Кетскілл, але також навчитись українських пісень, віршів, танців тощо. В кінці таборів діти братимуть участь у мистецьких вечорах, на яких зможуть показати, чого навчилися. Дитячі табори будуть під наглядом кваліфікованих директорів, а їм допомагатимуть 6 до 8 помічників.

Дитягий табір на Союзівці попереднього року

Від 8-го до 28-го серпня на „Союзівці" знову проходитимуть Курси українознавства для молоді середньошкільного та університетського віку. Директором цьогорічних Курсів українознавства буде д-р Володимир Бакум, професор сучасних мов у Нюйоркському Стейтовому Університеті

(Закінгення на стор. 3-ій)

В Японії арештовано совєтського шпигуна

Токіо. — Японські власті в п'ятницю, 14-го травня, повідомили, що два дні раніше заарештували Александра Мачєхіна, кореспондента совєтського пресового агенства „Новості", за те, що старався роздобути від американського моряка таємні військові інформації, головним чином інформації про Сьому фльоту ЗСА, яка оперує на водах Тихого океану. Хоча Мачєхін був заарештований ще в середу, то японські чинники повідомили про це щойно кілька годин перед тим, як новий совєтський амбасадор до Японії, Дмітрій Полянський, колишній міністер сільського господарства СССР, передав акредитаційні документи японському імператорові Гірогітові. Коментатори твердять, що японці з розмислом хотіли поставити Полянського у невигідне становище. Совєтська амбасада в Токіо заявила, що закиди проти Мачєхіна „безпідставні" і вимагала його звільнення.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

На добрій дорозі

Михайло Стар, колишній канадський міністер праці в уряді Джона Діфенбейкера, оповідав свого часу про свої офіційні відвідини у Вашінгтоні. Президентом ЗСА був тоді покійний Джон Ф. Кеннеді, а секретарем праці Артур Голдберг, батьки якого — як відомо — походять з України, отже і Голдберга в столиці часто називали українцем. Голдберг, представляючи свого канадського партнера президентові Кеннеді, жартівливо сказав: „Пане Президенте, представляю Вам ще одного українця". Тоді Президент так же жартівливо відповів: „Заждіть хвилину: як це так — у Вашінгтоні українець, в Оттаві українець, в Москві українець (натяк на Нікиту Хрущова, який тоді був при владі та який також уважався за українця) — це провіщальне („This is ominous")!"

Подібна дещо ситуація трапилася у Вашінгтоні знову. Як „Свобода" вже інформувала в попередньому виданні, на листа проф. Л. Добрянського, голови Крайового Комітету Тижня Поневолених Націй та президента Українського Конгресового Комітету, скерованого до президента Джералда Форда в справі зловісної „доктрини Сонненфельдта, з доручення президента Форда та в його імені відповів д-р Мирон Куропась, запевняючи проф. Добрянського, що в деяких пресових повідомленнях цю „доктрину" зле інтерпретовано та що жадна така „доктрина" не є частиною американської політики. Навпаки — запевняє д-р М. Куропась д-ра Л. Добрянського, — президент Форд особисто ствердив американські симпатії і підтримку „всіми можливими мирними засобами" визвольним змагання східньо - европейських народів і це він включив в урядові дипломатичні документи.

Багато всіляких „провіщальних" думок насувається у зв'язку з цим фактом і припадком. Припадком бо може бути обставина, що на листа проф. Л. Добрянського до Президента в Білому Домі відповідає з Білого Дому в імені Президента Форда його спеціяльний асистент д-р М. Куропась, але він тим не менше „провіщальний" в тому, що люди українського роду сьогодні вже забирають голос в імені народу і в імені уряду. Це правда, що в цьому відношенні ми ще далеко позаду в порівнянні з іншими етнічними групами, але ми є на добрій дорозі вповні і повновартісно включитись у процес незрівняної американської демократичної системи на всіх рівнях та давати наш всебічний вклад у функціонування тієї системи на благо країни і народу. Факт, що як проф. Л. Добрянський, так і д-р Мирон Куропась завдячують свої становища, перший серед американського народу, а другий в американському уряді, у великій мірі власне своїй „етнічності", повинен стати доброю заохотою для наших підростаючих поколінь, щоб вони не тільки не відходили і не легковажили своєї „етнічности" ,але й навпаки, нею дорожили та її всіляко збагачували, як одну з тих перлин, що становлять чудову американську мозаїку.

Югославія і „доктрина Брежнєва"

При кінці квітня ц. р. президент Югославії Йосиф Броз Тіто і генеральний секретар ЦК КПСС Леонід Брежнєв знову обмінялись „приятельськими" листами, у яких, згідно з інформаціями кореспондентів з Београду, заторкнуто ряд політичних проблем, дальшої „добросусідської" співпраці між обидвома країнами і справу кількаразового відкладуваного з'їзду европейських комуністичних партій. Як відомо, така конференція Компартій, плянована ще перед XXУ з'їздом КПСС у Москві, не могла відбутися тільки тому, бо багато комуністичних партій Заходу, як також комуністична Югославія і Румунія, відкидали в принципі пропоновану східньо - німецькими комуністами форму резолюції, яка запевняла б „провідну ролю Комуністичної партії Совєтського Союзу", а тим самим засуджували і не визнавали так званої доктрини Брежнєва, згідно з якою Москва мала б право інтервеніювати у випадку загрози „інтернаціональної солідарности", як це було у випадку Чехо - Словаччини в 1968 році.

В останньому часі Москва повела знову неперебірчиву атаку на „відступників від чистої ідеологічної лінії" і знову висунула справу конференції на передове місце. Тіто і політичні лідери Югославії здають собі добре справу, що Кремль не відступить від попереднього пляну перескликання такої наради і що Югославія може стати першим об'єктом совєтської атаки, бо Брежнєв вже віддавна мріє втягнути її в орбіту совєтських впливів. Будучи свідомим того, що очікувати на безпосередню допомогу Заходу не можна, Югославія домагається від Совєтського Союзу поновного потвердження двосторонньої декларації, підписаної 20 років тому, яка запевняє Югославії її суверенітет. Тіто свідомий також того, що якщо він й далі супротивлятиметься московським догматикам, а зглядно теорії „міжнародної солідарности у соціялістичному бльоці", то кремлівські верховоди матимуть вільну руку і можуть застосувати тактику, яку вони стосували в минулому супроти Дубчека. Доктрина американського дипломата і радника Державного департаменту Гельмута Сонненфельдта допоможе Брежнєву застосувати свою власну „доктрину" супроти Югославії, знаючи, що таке застосування не викличе жадної драстичної реакції на Заході, а дехто навіть з полегшею відітхне у свідомості, що „органічний зв'язок" між московським центром і комуністичними державами у сфері впливу СССР почав „здійснюватися на практиці".

Тому міркування і страх Тіта не позбавлені реальности, бо „димова заслона" політики детанту, — як це висловлюються китайці, — заступила покищо реальні обрії і злочинну діяльність московських імперіялістів у відношенні не тільки до Югославії і поневолених Москвою народів, але також вільних країн Заходу.

НАЦІОНАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ НА СХОДІ ЕВРОПИ

(1)

Мюнхен (Н. Н.). Національні проблеми на Сході Европи були темою доповіді проф. Панаса Феденка в рамах лекцій для громадянства, які влаштовує Український Вільний Університет у Мюнхені. Доповідь відбулася 2 квітня 1976 р.

Проф. Феденко згадав насамперед, що національні проблеми, спори й конфлікти, які виникають в т. зв. Совєтському Бльоку на просторі від Ельби до Тихого океану, створилися на двох основах: на теорії національного питання, яку розвинув у своїх писаннях Ленін, та на традиціях царської імперії.

Проф. Феденко показав у своїй доповіді суперечність між Марксом і Леніном у їх поглядах на національне питання і на Російську імперію. Московська пропаганда дзвонить на всіх дзвіницях від 1917 р., неначе большевицька партія виконує „заповіт Маркса" теж у національній політиці. Це неправда: Маркс і його однодумець Енґельс уважали однонаціональну державу за нормальну і за найвигіднішу для проґресу господарського й політичного. Тому обидва основники так званого „наукового соціялізму" були проти многонаціональної Австро-Угорщини, бажали розпаду монархії Габзбурґів, де невгавали спори й конфлікти між н а ц і ональностями. Маркс і Енґельс надіялися, що теж многонаціональна імперія Романових буде зліквідована через повстання поневолених народів, наслідком поразки у війнах з західньоевропейськими державами, або в подіях революції, яка змете царський режим. Тоді Росія мусітиме відмовитися від „краденого майна", — неросійських країн, поневолених царями. Так писав Енґельс 1894 р.

Відомо, як прихильно поставились Маркс і Енґельс до польського повстання проти царської Росії 1863-1864 рр. Маркс протестував теж проти російської аґресії на „гірські твердині" кавказьких народів. Слова гніву й протесту проти поневолення неросійських народів царськими „муштрованими людьми" читаємо у Вступній заяві Міжнародного Товариства Робітників (Перший Інтернаціонал) з р. 1864. Автором заяви був Карл Маркс.

Маркс та Енґельс пильно вивчали історію народів Сходу Европи, вони читали твори українського історика Миколи Костомарова, зокрема його відому монографію „Богдан Хмельницький" та інші. Сліди цього знаходимо в писаннях Маркса та Енґельса. Маркс, противник московського імперіялізму, відрізняв історію Київської України-Русі, де бачив лицарський дух. Про Московщину він писав, що ця деспотична держава виросла з „татарського багна", і називав московських князів холопами татарських ханів. Ці слова Маркса опублікував французький історик Бенуа Гернер (Benoit Herner): „Karl Marx et la Russie' (К. Маркс і Росія), Париж, 1954 р. Ці статті Маркса заборонено в Совєтському Союзі! Отже, московські „марксисти" цензурують твори Маркса... В збірці статтей, перевиданих у Парижі, Маркс засудив аґресію московських царів на вільну республіку Великий Новгород над рікою Волховом, протестував проти поневолення Польщі і зазначив ,що цю „смутну процесію" (cort ge triste) замикає „Козацька Республіка" (Republique des Cozaques). Маркс мав на думці Січ Запорізьку, проти якої цариця Катерина послала своє військо 4 червня 1775 року, щоб зруйнувати „зле гніздо".

Проф. Феденко ствердив у своїй доповіді, що Ленін стояв у своїх поглядах на національне питання на позиції, протилежній поглядам Маркса. Правда, для обману легковірних „націоналів", Ленін створив свою криводушну теорію для вирішення національного питання. Над цим він трудився перед Першою світовою війною та в час війни, живучи в Швайцарії в 1914-1917 роках. Допомагав Ленінові помосковлений грузин Йосип Джуґашвілі-Сталін, котрий приїздив до Відня перед 1914 роком і там, за директивами Леніна, написав книжку про національне питання.

Ленінова „теорія" дуже проста: кожний народ Російської імперії має право відділитися і створити свою незалежну державу. Але вище цього права стоїть рішення „соціял - демократії" (большевицької партії, бо тоді Ленін ще називав свою групу „соціял - демократією"). Отже Ленін із своїми однодумцями вважав, що його партія має право рішати в кожнім конкретнім випадку, чи відокремлення тієї чи іншої національности від Росії „доцільне" (вигідне) для „пролетарської революції", чи шкідливе. Це значить: коли Ленінова „соціял - демократія" скаже ,що відділення якоїнебудь нації від Росії „недоцільне", то боротьба поневоленого народу за вихід із російської тюрми народів не буде законна, навпаки, буде шкідлива для „пролетарської революції"?

Щоб зробити свою „теорію" стравною для неросійських соціялістів, Ленін додав ще одну „заковику": мовляв, робітники всіх країн повинні бути „інтернаціоналістами". Тому пролетарі нації - гнобительки докажуть свою вірність інтернаціональній ідеї, коли заявлятимуть, що вони визнають право кожного народу на самостійність. Одночасно, робітники поневолених народів повинні прямувати до „об'єднання" з пролетаріятом пануючої нації. Мовляв, цим вони покажуть свій „інтернаціоналізм"... Само собою зрозуміло, що коли робітники поневоленої нації об'єднаються з пролетаріятом пануючого народу, то вони не будуть боротися за самостійність своєї країни, і вона зостанеться й надалі в неволі.

(Продовження буде)

Л. Дражевська

ПАМ'ЯТІ АКАДЕМІКА СЕРГІЯ ЄФРЕМОВА

I

Протягом двох днів, 17 і 18 квітня 1976 р. у Ню Йорку відбувалася в УВАН у ЗСА конференція пам'яті видатного українського літературознавця, академіка Сергія Олександровича Єфремова, з нагоди сторіччя його народження. Конференція була задумана, як ювілейна і наукова. Вона була історично необхідною, бо, на жаль, в Академії Наук у Києві, що її активним членом був Сергій Єфремов, не відзначили століття його народження, не підсумували його многогранної творчої діяльности, зокрема його піонерської роботи в галузі українського літературознавства.

На конференції в УВАН у ЗСА різносторонню наукову і публіцистичну творчість С. О. Єфремова висвітлили українські вчені, здебільшого професори університетів Америки, також були два доповідачі з Канади і один з Західньої Німеччини. Виступав один білоруський учений.

Вступне слово проф. Ю. Шевельова

Конференцію відкрив Юрій Шевельов, видатний учений, мовознавець і літературознавець, професор Колюмбійського університету у Ню Йорку. У вступному слові він сказав, що у своїй монографії про Коцюбинського Єфремов докладно пише, як праця для заробітку забирала всі сили письменника, майже нічого не лишаючи йому для творчої літературної праці. Єфремов нагадує, що письменник Короленко у своєму творі „В дурном обществе" алеґорично писав, як „сірий камінь" виссав життя дівчинки, що жила у льоху. „Тим сірим каменем для Коцюбинського", — писав Єфремов — „була його урядова служба, і робила вона свою руїнницьку працю невпинно і невблаганно висмоктувала життя з нього".

У випадку Сергія Єфремова, — сказав Шевельов — „сірий камінь" виссав з нього життя буквально". Він був заарештований совєтською владою 1929 року і, після процесу СВУ, загинув у тюрмі чи на засланні невідомо як.

Професор Шевельов ствердив, що в Совєтській Україні сторінки нашого минулого фальшують. З деяких українських письменників, як от Шевченко, Леся Українка, Коцюбинський, зробили святих, а багатьох українських письменників і учених зовсім не згадують. Але і тут на еміґрації, — сказав Шевельов, — ми легко забуваємо творчих людей, отже перекреслюємо історичний процес. Зокрема недостатньо вивчено літературознавчі праці Сергія Єфремова. Про нього часто чуємо, що він був представником народницької публіцистичної критики. Це — спрощений підхід. Насправді у нього можна знайти европеїзм раніше, ніж у неоклясиків, а відомо, що европеїзм — прикмета ніяк не народницька! Єфремов об'єктивно оцінював етнографічну школу в українській літературі, але кликав від етнографізму.

Про Єфремова можна напевно сказати, що він мав сенс літературних вартостей. Писавши на початку 20-х років про совєтських письменників, він оцінив геніяльність Тичини, Рильського, Осьмачки, Підмогильного, а відкинув Загула і Еллана.

Шевельов підкреслив, що завдання сьогоднішньої наукової конференції і дальші завдання українських літературознавців — вивчити методу Єфремова в літературознавстві і відтворити образ Єфремова, як громадянина. Не треба робити з Єфремова ікони, а треба об'єктивно оцінити.

Доповіді, присвячені праці С. Єфремова в галузі історії української літератури

Юрій Бойко, професор Людвіґ-Максіміліян університету в Мюнхені, зробив доповідь „Методологічні основи історико - літературознавчих досліджень Єфремова". На початку він говорив про культурно-наукові критерії, в яких формувався Єфремов - літературознавець, що був учнем професорів Київського університету — Дашкевича і Анічкова. Від першого він засвоїв принцип історизму — зв'язок літератури з життям. Від другого — взяв методу пов'язання історії літератури з історією культури. Єфремов досліджував українську літературу, як частину українського культурного процесу, і створив своєрідну методу історичних дослідів літератури: етно-соціологізм. Він по своєму розумів явища українського культурного життя. У своїх літературознавчих працях показував, як українські письменники відбивали пробудження української національної свідомости. Студії Єфремова про Франка, Олеся та інших корифеїв української літератури і сьогодні мають літературну вартість.

У своїх монографіях про українських письменників, Єфремов був представником біографічної методи. Він блискуче писав про людей, що їх знав особисто, як от про Бориса Грінченка та Івана Нечуя-Левицького.

Крім сутонаукових праць, Єфремов писав багато науково - популярних статтей і книжок. Свою відому „Історію українського письменства" Єфремов написав для широкого читача, і вона була дуже популярна.

(Продовження буде)

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

„МИСТЕЦЬКІ" ВИСТАВКИ І „НАРОДНА" ТВОРЧІСТЬ

Дуже на часі був лист колеги Любослава Гуцалюка до малярів і організаторів виставок, в якому говорив про зловживання термінів „мистець", „творчість" і все те, що відноситься до самовизначення, тоді коли таке „самовизначення" — це компетенція інших, а по-можності — компетентних „інших".

З огляду на рік вийняткового значення двох ювілеїв проблема так званих „репрезентативних" і „мистецьких" виставок є дуже важливою. Недавно мені прийшлося бути на виставці яка також була „репрезентативною" і „мистецькою", бо інших виставок у нас нема.

Що і хто репрезентував це „мистецтво"?

Виставка була образотворчою і народного мистецтва. Образотворче мистецтво репрезентував громадянин, який у вільний час почав малювати етюди. Для організаторів виставки важливим фактором для того, щоби цей громадянин був широко заступлений (біля 20 малюнків), було те, що якийсь малий відділ місцевої публічної бібліотеки влаштував тому громадянинові індивідуальну виставку. Зразки того малярства були дуже низького рівня. Та, на жаль, такі виставки у нас — часте явище і є комплексом провінційности, який вже давно знецінює наше культурне життя.

Склалося так, що репрезентантами образотворчого мистецтва є часто люди, які не вміють поставитись до мистецтва з належною критикою, не кваліфіковані мистці, а все те, що розмальоване фарбами. До цього непорядку спричинюються принагідні організатори виставок, а також самі малярі, які не зуміли створити престижевої мистецької організації, яка могла б координувати мистецькі явища.

Справа з народним „мистецтвом" була далеко гіршою. Зразки народного мистецтва не були нічим іншим, як дешевими зразками маловартісних копій колись народного мистецтва.

Наш фолкльор — це високо розвинуте народне мистецтво. Це мистецтво сильних традицій, а головне — це мистецтво, гідне популяризації серед суспільства, серед якого живемо. Та лихо в тому, що ми так захоплені тим мистецтвом і в тому випадку втратили зовсім здібність самокритики. Є у нас кількість добрих зразків гуцульської різьби, є зразки неповторних керамічних виробів, мистецькі килими, — всі ці речі привезені нами. Дуже мала кількість добрих речей дісталась до нас вже з батьківщини. Але біда в тому, що, як тільки ми почали влаштовуватись, настав попит на різьби, килими і все інше, що зв'язане з народним мистецтвом. І тому, що цей попит не зменшився до сьогодні, така ситуація сприяє всякого роду імітації. Так постали безвартісні різьби, тарілки, альбоми й інші речі, і все це під назвою „народне мистецтво".

Що є народне мистецтво? Всупереч нашим благородним інтенціям зберігати традиції народного мистецтва, ми мусимо знати правду, що поза межами батьківщини народного мистецтва не може бути. На це звертав колись увагу покійний Антін Малюца, який називав всі ті еміґраційні імітації „народним промислом". Він також визначив такі елементи, які складаються на справжнє народне мистецтво:

1) це мистецтво мусить бути українським, 2) воно мусить бути народним і 3) воно мусить бути мистецтвом.

Наше народне мистецтво тісно зв'язане із побутом і звичаями і зовсім незалежне від коньюнктурних умов продажу і попиту. Безпосередній зв'язок із землею, а навіть із специфічною околицею, де живе і творить народний мистець, зумовлює неповторність і правдивість народного мистецтва, його оригінальність і силу.

Богдан Титла

Ню Йорк

БОЧКА МЕДУ І ЛОЖКА ДЬОГТЮ

Така сентенція насувається сторонньому наочному глядачеві — свідкові ставленої чікаґською дітворою інсценізації - монтажу з творів Романа Завадовича п. н. „Дитячий скарб" з нагоди 55-ліття творчости улюбленого дітьми поета, після прочитання рецензії на цю інсценізацію Катерини Домашевської „Малі — великому" („Свобода" 29. 4. 7).

Невідомо, чому дописувачка згадує, що „втомлена публіка поборювала неконтрольоване позіхання", коли контакт між малими акторами і публікою був увесь час живий і безпосередній. Позіхала хіба єдина авторка допису, який робить інколи враження, що вона проспала більшу частину імпрези...

Ніщо не є досконале й інсценізація мала свої не -

(Закінчення на стор. 3-ій)

Популярна культура відродження американського характеру

Ніл Гарріс

Шукання американської культури триває більш-менш постійно тільки від раннього дев'ятнадцятого сторіччя. У першому ж захопленні революційного подвигу батьки-патріоти слідкували за проявами національного генія не так у сферах мистецтва чи літератури, як у політичному житті.

До того революція мала не вузько націоналістичні, а космополітичні основи. Вона хотіла ні менш, ні більш, як перетворити світ. Та проте вже в першій половині дев'ятнадцятого сторіччя американці почали утотожнювати свою державницьку справу з долею одних тільки З'єднаних Стейтів. Повторні розчарування політикою Франції, Англії та латиноамериканських країн переконали багатьох американських провідників, що свободу переслідуватимуть усюди, за вийнятком їх власної землі.

Европейська неприязність почала набирати специфічних форм. Адже в 1820-их роках противники Америки вже не могли заперечувати непохитну тривкість З'єднаних Стейтів. Політична канва витримала — всупереч пророцтвам — невдачі. Отож, недруги почали шукати недолугостей вже не в американській політиці, а в американському мистецтві. ,,Хто читає американські книги?'' — питав 1820-го року англійський священик Сідней Сміт. — ,,В чотирьох сторонах світу, хто читає американські книги? Хто дивиться на американські п'єси або оглядає американські картини, статуї?'' ,,Сире'', ,,безбарвне'', ,,неоковирне'', ,,нецікаве'', — ось епітети, що їх европейські критики жбурляли на твори американського мистецтва. Вражені такими зневагами, американські критики почали роздувати вартість доморобних мистецьких виробів. Поетів з глухих закутин уважали за рівних Кітсові чи Вордсвортові, а малярів вивісок чи провінційних портретистів проголошували юними Мікельанджелями.

Не зважаючи на такі перебільшування прихильної критики та на допомогу патронів, більшість наших мистців першої половини дев'ятнадцятого сторіччя мусіла визнати гірку правду: Америка із своїми розлогими просторами, із своїми достатками та політичним талантом все ще залишалася статистом на сцені світової культури. Скарбниця музики, малярства, скульптури, архітектури і надалі перебувала в Европі. Правда, вряди-годи появлялись генії і в Америці, але вони були вийнятками і часто через відчуження від суспільства почували себе огірченими, скривдженими. Та небагато американців стидалося убозтва своєї культури: релігія і політика привчили нарід сумніватися в доцільності тих чималих витрат грошей та енергії, що їх вимагає велике мистецтво. Матеріяльний добробут і технологічний поступ здавалися важливішими внесками у світову культуру, аніж мистецтво: воно мало б прийти пізніше, в наслідок цих благ. Крім того, на шляху до національного мистецтва стояла ще інша перешкода. Через сто років після революції більшість американських мистців, критиків та аматорів твердила, що національна культура — це явище само собою бажане, але вона може наспіти тільки шляхом переймання та наслідування европейських зразків.

НАЦІОНАЛЬНА КУЛЬТУРА

Та не всі американці приєднувалися до такої загальної думки про основи американського мистецтва. Дехто заявляв, що американці вже розвинули власну культуру: імітування Европи матиме для неї згубні наслідки. В 1840-их роках скульптор Горейшіо Ґрінов добився ,,грецьких начал, а не грецьких предметів'' — начал догідности, економії форм та дієвости, що, на його думку, втілювалися в американських паровозах і кліперах, себто швидкохідних вітрильних кораблях. Одним із прихильників цієї теорії функціоналізму був Емерсон; він твердив, що Муза живе не в Европі, а в Природі. ,,Наш словник — само життя'', — проголошував цей філософ. Якщо американський мистець слідкуватиме ,,за кліматом, родючим ґрунтом, довготою дня, народними потребами, звичаями і формами уряду'', то не треба буде йому боятися порівнянь з Европою.

У другій половині дев'ятнадцятого сторіччя, коли інженерна технологія засвоїла нові будівельні методи й матеріяли, Люї Салліван, а згодом Френк Ллойд Врайт взялися розвивати теорії Ґрінова. Американські хмародери, бюрові будинки, вокзали, ,,преріяний'' стиль однородинних домів Врайта мали стати нашими соборами, палацами, монументами.

ВИСОКА ЧИ ПОПУЛЯРНА КУЛЬТУРА?

Та ні Салліван, ні Врайт, не зважаючи на їх переконливі слова і вимовні мистецькі подвиги, не були представниками загального погляду на культуру. Це ж бо захисники смаку, оборонці високої культури вирішували, що дозволене, а що заборонене в мистецтві. Малярство і скульптура, але не карикатура чи килимарство заслуговували на пошану. Китайська кераміка, але не сучасне палітурне мистецтво, знаходила місце в музеї. Оперу (безумовно, чужими мовами) пропускали в Пантеон Культури, а ось музичній комедії вступ туди був заборонений. Одним словом, все, що було популярне, поширене в народі, підпадало під підозріння.

Розрив між тим, що більшість американців читала, слухала чи взагалі сприймала, і тим, що опікуни культури вважали за повноцінне мистецтво, мусів раніше чи пізніше викликати реакцію. І так, уже в 1920-их роках такі спостерігачі американського життя, як Люїс Мамфорд, Констанс Рорк і Ґільберт Сельдес вирішили організувати протинаступ. Вони почали відстоювати американські перекази, водевіль, інженерні досягнення, ручні роботи, вважаючи їх за своєрідні американські внески у світове мистецтво, що заслуговують на вивчення й пошану. Замість картати американців за те, що вони не досягають европейського рівня, ці критики закликали нас відкривати й оцінювати нашу власну оригінальність.

Та не тільки зусилля і розум критиків причинилися до самопізнання і самовизначення американської популярної культури. Ряд спеціяльних винаходів та технологічних засобів визволив наші рідні мистецькі успіхи від обмежень, що їх накидали старі шаблони. Фільм, звукопис, радіо, телевізія дозволили величезним незформованим масам домагатися

(Закінчення на стор. 4-ій)

Українці Клівленду...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

відбудеться в неділю, 23-го травня 1976, о год. 6.30 вечора.

Імпреза, одобрена й затверджена загально - американським Комітетом 200-річчя, відбувається як одна із серії цьогорічних великих роковин є поважною пробою сил — так для виконавців на сцені, як і для учасників на залі. А в мозаїці подібних імпрез інших етнічних груп це буде справжній конкурс, чи контест культур і конкретних сил, що за ними стоять.

д-р Андрій Бойко

Український Громадський Комітет, що його очоочолюють д-р Андрій Бойко — правний дорадник міста Парма та д-р Богдан Футей — як екзекутивний заступник з рамени Українських Злучених Організацій (УЗО), подбали, щоб у програмі імпрези знайшлися вершинні мистецькі сили: Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка під диригентурою маестра Г. Китастого; Український танцювальний ансамбль Детройту під мистецьким керівництвом Іванки - Драгінди - Кульчицької; місцевий клівлендський мішаний хор „Дніпро", у супроводі 27-членної оркестри (з членами всесвітньої Клівлендської Симфонічної Оркестри) під батутою Є. О. Садовського.

Програма, якій своєрідну офіційну раму дадуть прапороносці Ветеранів Американських Чужих Воєн, Станиця Йосипа И. Якубця (першого українця, який у рядах американської армії згинув у Нормандії — Франція, в час Другої світової війни), крім виступів названих ансамблів, передбачає теж вступне слово голови імпрези, д-ра А. Бойка, виступи Анналізи Ільченко — „міс Ворлд УСА" 1975, вручення ювілейних грамот для мистецьких керівників та інше.

Організатори й мистці готові з програмою імпрези, яка буде подихом великих святкувань, що цього року сповнять цю країну вольних і надію поневолених.

Немає сумніву, що в обличчі нового смертного присуду Москви на українство й інші не-російські народи СССР, а з другого боку, віч-на-віч із надіями на допомогу Америки для поневолених — заля Мюзік Гол-у буде виповнена й переповнена українцями, які прийдуть заманіфестувати — за поетом, — що „... Народ мій є, народ мій вічно буде, — Ніхто не перекреслить мій народ!"

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

доліки й недотягнення. Прихильна, доброзичлива критика вийшла б на користь авторам монтажу, поставникам і виконавцям, а ювілятові на радість.

Критичні зауваження можна було висловити у сприємливому тоні, без вживання „м'ясарської" термінології на зразок: „допущено довжелезних ковбас". Таке зауваження можна було краще висловити в такій, напр., формі: „Інсценізація була б скористала на тому, якщо б діялоги, монологи і репліки скоротити". Взагалі в авторки допису текст рясніє від окреслень „прикра несподіванка", „розчарування", „невдала імітація", „безцеремонні помічення", „остовпіла публіка" тощо.

Закид, що ролю хлопця-Івасика виконувала дівчинка — нестійкий, бо часто професійні театри, опери дають жінкам виконувати чоловічі ролі.

Авторка допису ніби хотіла зробити приємність всім заанґажованим у монтажі - інсценізації включно з ювілятом, але вийшло навпаки...

Невідомо з яких спонук, але її допис перетиканий занадто болючими колючками, щоб залишити позитивне враження як у глядачів на імпрезі, так і в читачів рецензії на неї. У дописі забагато злонамірености і сарказму.

У таких випадках, де в гру входить ювілей, діти і спільне зусилля громади, на деякі недоліки треба закрити очі, або висловитися про них в обережній, делікатній формі.

Допис в такій формі не вказаний і з педагогічних моментів з уваги на дітвору.

Володимир Барагура
редактор „Веселки"
Ню Йорк

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

УКРАЇНЦІ НЮ ЙОРКУ РОЗПОЧАЛИ ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

президента міської ради Пола О'Дваєра, Стівена Югана, представника бюра мейора Біма, Роналда Гудро, віцепрезидента Комітету 200-річчя ЗСА в Ню Йорку, д-ра Яна Попанека, колишнього амбасадора Чехо-Словаччини до ОН, д-ра М. Сімутіса, генерального консуля Литви акторку Барбару Гересин (Гарасимів), д-ра Івана Дочеффа, представника Болгарського Визвольного Фронту, Паннера Репошано (Румунія), д-ра П. Сора (Естонія), Нателі Гамілтон, мґра Івана Базарка, екзекутивного директора УККА, Софію Шешкшевську (Польща) д-ра Володимира Савчака, голову Комітету Об'єднаних Українсько - Американських Організацій Ню Йорку – Метрополітального Відділу УККА, Йосипа Лисогора, голову Крайового Комітету 200 і 100-річчя та багатьох інших представників, які прийшли на цю урочистість, щоб привітати українців з нагоди їхнього свята. В суботу виступив також з привітаннями приятель українців конгресмен Едвард Кач.

Після коротких привітань названих представників, на цій же сцені відбувались до пізнього вечора виступи мистецьких одиниць. Унікальною групою, яка виступала першою у програмі, був танцювальний ансамбль школи св. Духа в Брукліні, який складається майже із самих чужинців, за винятком двох чи трьох українок, Школи народного балету Уляни Кунинської-Шмериковської та численних інших мистецьких одиниць.

„НЮ ЙОРК ТАЙМС" ПРО УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ-ЯРМАРОК НЮ ЙОРКУ

Ukrainian Fair Enlivens East 7th St.

By JOYCE MAYNARD

Luba Bardygyla, who is 10 years old, had polished her red leather boots for the occasion. Her embroidered blouse, and her red-green-blue-yellow-and-pink flowered skirt was freshly pressed and starched, like the embroidered blouses and the purple, orange, turquoise, scarlet and magenta flowered skirts of the other girls from St. George's Catholic Parochial School.

Yesterday afternoon the girls gathered below the minaret of St. George's Church, on East Seventh Street, waiting to perform a traditional dance (with appropriate gestures) about planting seeds, watching stars and picking fruit.

Luba's dance, like Myron Sumach's beekeeping display and numerous other local merchants' and residents' displays of wooden eggs, spangled vests, hand-tooled leather dancing slippers, chess sets, woven belts and stuffed cabbage, was part of the first Ukranian Bicentennial Street Fair, which opened yesterday and will continue all this weekend.

The block of East Seventh Street just west of Second Avenue has been closed to traffic. At one end of the block a platform is decorated with Ukrainian trident symbols, blue and yellow Ukrainian flags, giant cardboard pictures of Easter eggs and a red-white-and-blue banner saying: "Happy Birthday, America."

Before her dance Luba Bardygyla waited patiently as a series of speakers seated on the dais spoke to the crowd—including the tenants leaning on window ledges overlooking the block.

The Very Rev. Volodymyr Gavlich, wearing full-length robes, gave the benediction and recited a prayer in Ugrainian.

Marta Kokolsky, in traditional dress, energetically sang "The Star-Spangled Banner," followed by "The Ukrainian Has Not Perished Yet."

Representative Mario Biaggi, Democrat of the Bronx echoed earlier speeches, with references to "a new and better life" and the "treasured ethnic heritage."

Lots of Variety

There is variety aplenty in the shops and outdoor booths on East Seventh Street, which will be open during the next two days. Myron Sumach, the son of the beekeeper Myron Sumach, runs a store that offers, among other things, a large stock of blouses hand-embroidered by women in the Carpathian Mountains, in addition, Ukrainian newspapers and books and records of folk dance tunes. Also displayed in Mr. Sumach's shop called Surma, are a bust of "the Ukrainian Shakespeare, Taras Shevchenko, and several handsome stringed instruments known as bandulas.

In the street booths one may find packets of egg dye, platters of rich delicacies and great numbers of carved wooden boxes painted with geometric designs. One woman was selling a pamphlet called "Beginning Ukrainian," with conversational phrases such as "no. it is not a scythe" and "I like to eat crabs."

Figures on the size of New York City's Ukrainian population vary from 50,000 to 100,000. The readership of the New Jersey daily named Svoboda is two million, but that figure includes national as well as local subscribers. Irene Kurowyckyj, whose husband owns a butcher shop on East Seventh Street, said that the area used to be almost completely Ukrainian, but that many have moved away in the last few years.

Many of those who leave, continue sending their children to St. George's School, where, some of the classes are taught in Ukrainian and where, a few times a year, the girls get dressed up in their red leather boots and peasant blouses and the boys, somewhat more reluctantly, in their blue pants and embroidered shirts.

Their traditional, seed-sowing dance, performed yesterday under the late-afternoon sun, left the nuns and the parents looking proud indeed.

Фотокопія повідомлення про Український Фестиваль-Ярмарок в „Ню Йорк Таймсі" в суботу, 15-го травня 1976.

Рух біля паланок і мистецьких столів розпочався пізніше, а розвинувся повністю щойно в суботу, 15-го травня. Між численними столами був також естетично влаштований стіл Окружної Управи УНСоюзу, біля якого трудився голова Округи Микола Хоманчук і його помічники. На цьому столі, який звертав на себе увагу, відвідувачі могли не тільки побачити, але також одержати на власність численні пам'ятникові речі-відзнаки, прапорці, книжечки, кольорові брошури, мапи і вияснюючу літературу. В недалекій віддалі від цього стола красувався стіл Відділу ОЖ ОЧСУ з численними мистецькими речами, стіл маестра Михайла Черешньовського з різьбленим мистецтвом і показом способу різьблення в дереві, паланка 72-го Відділу СУА, де ролю господині сповняла дружина головного предсідника УНС пані Марія Лисогір і її помічниці, та столи і паланки багатьох організацій і приватних підприємців. „Якщо ще сьогодні хтось скаже, що не їв вареників або голубців, то мабуть ніколи вже не їстиме", – заявив один з відвідувачів виставки, протискаючись через товпу людей, яка до останнього місця виповнила „українську вулицю" в п'ятницю вечором, суботу і в неділю, подивляючи і любуючись численними мистецькими виступами. А вареники дійсно „домінували" серед харчевих столів. Завершенням мистецьких виступів був мабуть виступ в неділю о год. 6-ій вечором хору „Жайворонки" Осередку СУМА в Ню Йорку і танцювального ансамблю „Верховинці", яких рясно оплескувала численна публіка, як також виступи Балетної Школи Роми Прийми-Богачевської та багатьох інших співочих, музичних і танцювальних груп. Програмою в суботу проводила Лариса Кукрицька-Лисняк, а в неділю — Володимир Старосольський.

В неділю, 16-го травня, на ярмарок прибув Джон Дейвіс Ладж, колишній губернатор стейту Коннектікат, колишній амбасадор ЗСА в Еспанії і в Арґентині, довголітній приятель українців, який був першим губернатором, що доручив вивісити український прапор поруч американського на щоглі стейтового столичного будинку з нагоди роковин Української Незалежности 22-го січня. Промовляючи коротко до численно зібраних учасників фестивалю, Дж. Ладж, який свого часу був відзначений Шевченківською Грамотою Волі, заявив: „Український нарід, який нараховує 50 мільйонів душ, є в безнастанній боротьбі проти московського імперіялізму. Московський комунізм є теж непримиреним ворогом американського народу. Тому доля України пов'язана з долею Америки у цій боротьбі проти спільного ворога".

Дж. Лоджа представила п-і Марія Душник, заступниця головного предсідника УНСоюзу та заступниця голови місцевого Комітету для відзначення 200-річчя Американської Незалежности і 100-річчя українського поселення в ЗСА. Привітання на письмі прислав також на руки пані М. Душник віцепрезидент ЗВА Нелсон Рокефеллер.

Немає сумніву, що слова голови Ювілейного Комітету 200-річчя ЗСА і 100-річчя Українського Поселення адв. Івана Флиса, що „Український Ярмарок" при добрій погоді буде всеукраїнським успіхом, сповнились у сто відсотках, а це треба завдячувати Комітетові та його помічникам, які вклали у підготовку чимало труду.

Усі три кінцеві дні минулого тижня, п'ятниця, субота і неділя 14-16 травня, не тільки український, але й загально - американський „Давн Тавн", як і у відповідній мірі ціла ця велика світова метрополія була під знаком Українського Фестивалю-Ярмарку. Протягом цих трьох днів закрита для нормального руху Сьома вулиця, відгороджена від Другої і Третьої евеню величезними синьо-жовтими транспарентами з українським Тризубом та англомовними написами: „Український Фестиваль" і сама замаяна численними синьо-жовтими та зоряними американськими прапорцями, віддзеркалювали колишні „відпусти" в Західній Україні в найкращому їхньому розумінні. Важко було б сказати скільки осіб були приявними на цьому фестивалі протягом трьох днів, але напевно були тисячі й тисячі. Спостерігачі вважають, що яких тридцять відсотків відвідувачів становили американці інших етнічних походжень. Надійно вражав великий відсоток молоді і дітей, багато з них у вишиваних блюзках чи сорочках, що разом з мистецькими виступами створювали справжню українську національно - культурну атмосферу.

Фестиваль-ярмарок мав великий відгомін в місцевій пресі, радіо і частинно телебаченні, про що свідчить також вміщена разом з цією вісткою фотостатично копія повідомлення і фотознімки в „Ню Йорк Таймсі" з минулої суботи, 15-го травня.

ЦЬОГОРІЧНІ ТАБОРИ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

теті в Ню Полц, Н. Й. Курси включають виклади з українознавчих предметів, але студенти матимуть також нагоду вивчити українські народні танці, пісні та познайомитись з методами виконання української кераміки, з дереворитним мистецтвом, вчитися гри на бандурі тощо. Відбуватимуться прогулянки до цікавих місцевостей в околиці Керґонксону, будуть спортові змагання тощо. Курси українознавства будуть завершені ґрадуаційними церемоніями, бенкетом і мистецькою програмою, виконаною самими учасниками курсів. Оплата за ці тритижневі курси українознавства виносить 180 долярів, якщо кандидат зареєструється перед 15-им червня.

Про додаткові інформації в справі тенісових та дитячих, як рівнож Курсів українознавства можна писати на адресу:

Soyuzivka, UNA Estate, Kerhonkson, N. Y. 12446, або телефонувати на число: (914) 626-5641.

„Будьмо знайомі..."

Під таким наголовком Анна Кравчук інформує („Свобода" ч. 54, 76 р.), що за 2 роки Суспільна Опіка СУА одержала майже 400 листів з метою знайомства різного віку людей і деякі з молоді „шукали партнерів для поважнішого знайомства з особами іншої статі". Пані А. К. радіє успіхам, але напевне вони були в сотні разів більшими, коли б про Центр Знайомства і найголовніше додати „одруження" українська преса оголошувала в кожному своєму числі на самому видному місці, особливо англомовна. Хоч Анна Кравчук каже, що „майже вся українська преса надрукувала звернення" в справі можливости нав'язання листування, проте я наприклад хоч і „вивчав" майже всю українську пресу, але вперше дізнався про це. А щож говорити про тих людей, яким може раз на рік подасться в руки газета?

Глибоко переконаний, що відповідна реклама цієї справи могла б дати значні успіхи для збереження української національної субстанції. І газети придбали б більшу суспільну вартість.

Недавно в газеті „Українські Вісті" повідомлялось, що в Токіо телевізія розпочала серію матримоніяльних передач. Глядачеві показують осіб, які шукають щастя в одружені. Ці передачі стали настільки популярними, що щоденно одержують 5000 заяв. Японці живуть в рідному оточенні і то потребують такого способу взаємозближення, а що ж говорити про українців розсіяних в чужому оточенні?

Ілля Дениденко

У глибокій скорботі повідомляємо
Родину, Приятелів і Знайомих,
що в неділю, 16-го травня 1976 року, упокоївся
в Бозі, на 69-му році життя,
наш Найдорожчий
ЧОЛОВІК, ТАТО, БРАТ і ДІДО

св. п. о. митр. прот.
АНДРІЙ ДВОРАКІВСЬКИЙ

народжений 30-го березня 1907 року в селі Іванчани, повіт Збараж, Західня Україна,
парох Української Православної Церкви Непорочного Зачаття в Нортгемптон, Па., довголітній предсідник 44 Відділу УНСоюзу.

ПОЧАТОК ЄРЕЙСЬКИХ ПОХОРОНІВ в понеділок, 17-го травня 1976 р. о год. 2-ій по пол., а о год. 7-ій веч. відправи в церкві Пресвятої Богородиці.

ПАРАСТАС і ПАНАХИДА в тій же церкві, у вівторок, 18-го травня, о год. 7-ій веч.

ЄРЕЙСЬКІ ПОХОРОНИ в середу, 19-го травня 1976 року о год. 10-ій ранку з цієї ж церкви на Український Православний Цвинтар в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

дружина — АНАСТАЗІЯ
сини — ВОЛОДИМИР
дочка — НАДІЯ МАЄРЧУК
брат — ІВАН в Канаді
сестра — МАРІЯ ПАЛАС
сестри в Україні:
АННА ХОМИЦЬКА
ОЛЕНА КУЛІШ
ТЕКЛЯ ШАФРАНСЬКА
5 внуків
та близька і дальша родина

Вшанування героїв у Баффало

Організації Українського Визвольного Фронту в Боффало під патронатом місцевого Відділу УККА влаштували величаву Академію — Концерт присвячений Головному Командирові УПА Ген. Тарасові Чупринці й українським Жінкам-Героїням. Академія відбулася в пополудневих годинах в неділю, дня 7-го березня 1976 р. в Українському Домі „Дніпро".

В дообідньому часі, того ж дня відслужено Св. Літургію й Панахиду в намірені Тараса Чупринки й українських Жінок-Героїнь. Служив о. д-р Павло Івахів.

З огляду на подвійну спрямованість Академії було дві доповіді: ред. Василя Дідюка з Торонта про Ген. Тараса Чупринку і Зиновії Мосійчук про Жінок-Героїнь.

Основу мистецької частини Академії творив — безперечно — виступ мішаного хору „Гомін" із Ст. Кетерінс з Канади під диригентурою проф. Остапа Брезденя. Виступ хору „Гомін" був поділений на дві частини: раз хор виступав сам, другий раз із симфонічною оркестрою.

Проф. Остап Брездень часто використовує для виступів на українських імпрезах керовану ним студентську симфонічну оркестру канадського коледжу, у якому він вчить. Оркестра — видно — любить українську музику, бо виконує її з ентузіязмом. Це явище гідне подиву і похвали. Похвала належиться в першу чергу проф. Остапові Брезденеві за те, що в репертуар своєї оркестри включив українські твори.

В першій частині хор „Гомін" проспівав пісні: „Через поле широкеє", солісти: І. Федоришин і М. Бережук, і „Ставок заснув" (солістка Олена Гордон). Із симфонічною оркестрою хор виконав: „Живи, Україно!", „Гей, степами..." і кантату „Б'ють пороги". Музику для виконання цих творів із симфонічною оркестрою — пристосував проф. Остап Брездень. Хор із оркестрою зробили на слухачів могутнє враження.

В програмі були ще такі точки: Збірна деклямація Юнацтва СУМА і виступ вокального Сумівського квартету „Галичанки" під керівництвом мґр Христини Були-Мороз. Крім неї в квартеті співали ще три її сестри.

Академію відкривав містоголова Президії Організацій Визвольного Фронту в Боффало Василь Шарван. Відкриваючи, вказав він на ролю, що її відограли в боротьбі за Українську Державність ті особи, на чию честь влаштовано Академію-Концерт. Рівночасно Василь Шарван привітав виконавців програми.

Закінчено Академію відспіванням українського національного гимну.

М. Л-а

В глибокому смутку і болю повідомляємо
Родину і Приятелів, що в місяці березні 1976 р.
відійшла від нас у Вічність на Рідних Землях,
у м. Снятині, Україна
наша Найдорожча СЕСТРА

бл. п.
НАДІЯ з СКОРОБОГАТИХ МУРИНЮК

вдова по бл. п. д-рові Михайлові Муринюкові,
б. директорові шпиталю в Снятині.
Просимо про молитви за спокій душі Покійної.
Горем прибиті:
брат — РОМАН з родиною
і сестри — МАРІЯ і ЛІДІЯ
та близька і дальша Родина в Україні,
Америці і Канаді

Як умру то поховайте
Мене на могилі,
Серед степу широкого
На Вкраїні милій...

В глибокому жалю повідомляємо
Рідних, Приятелів і Знайомих,
що дня 24-го квітня 1976 року
помер на 81-му році життя,
наш Найдорожчий
МУЖ, ТАТО і ДІДУСЬ

Проф. АНТІН ДЕМЧУК

ПОХОРОН відбувся 29 квітня 1976 року в Остраві, Чехо-Словаччина.

В імені родини —
ЕМІЛІЯ — дружина

•

В пам'ять нашого Дорогого Шваґра, складаємо 30.00 дол. на Енциклопедію Українознавства, Сарсель.

РОМАНА і мґр РОМАН ДМИТЕРКИ

В ЧЕТВЕРТУ НЕВІДЖАЛУВАНУ БОЛЮЧУ
РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
моєї Найдорожчої і Любої ДРУЖИНИ

бл. п.
ЮСТИНИ СИСИН

буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ І ПАНАХИДА
в суботу, 29-го травня 1976 р.
о годині 9-ій рано
в Українській Православній Церкві
св. Вознесіння
в КЛІФТОНІ, Н. Дж.
Приятелів і Знайомих просить про молитви
за спокій душі Спочилої —
ЛЕСЬО — муж і РОДИНА

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
Незабутньої і Дорогої нашої Голови Центрального
Жіночого Товариства „Союз Українок" у Львові

св. п.
МІЛЕНИ РУДНИЦЬКОЇ

зібрані бувші члени Головного Виділу СУ звертаються до всіх відданих ідеям ЦЖ Т-ва „Союз Українок" у Львові з проханням, складати датки на видання спогадів про Покійну.

Звертатися на адресу:

MRS. MYROSLAWA MRYC-HUK
3619 Riverside Avenue, Cleveland, Ohio 44109

•

На цю ціль зложили по 50.00 долярів:
Мирослава Мриц-Гук, Ярослава Островська-Кіналь, Стефанія Федорчак-Мороз, Ірина Волосенко-Шох.

Українці Міннесоти...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ко від них примістився наш мистець Олександер Канюка, який демонстрував розмальовування петриківських мотивів. Його талант і таланти наших наймолодших писанкарів звертали пильну увагу багатьох прохожих.

В середині авдиторії, в спеціяльно приготованих місцях, безперервно працювала кухня, а між ними українська, де прикрашені українськими вишивками пані продавали голубці, ковбасу, хліб і торти. Все це спільно приготовили пані жіночих організацій: 110ий і 16-ий Союзи Українок, Відділ Золотого Хреста та сестрицтво православних парафій святих Володимира і Ольги, Михайла, Юрія Переможця, і католицької св. Константина.

На другому кінці цієї авдиторії приміщено зі смаком влаштовану виставку українського мистецтва Трипільської доби. Відповідні написи пояснювали глядачам, що вже тисячі років тому існувала на українських землях високорозвинена культура. Цю виставку підготовили пані Булавицька і Соловей. Їм багато допомогли, з перевезенням експонатів і технічним оформленям, Василь Моцьо і брати Василь та Андрій Булавицькі.

Другого дня фестивалю відбулася діточа програма. Тут помітне враження на присутніх зробив виступ наймолодшої групи танцювального ансамблю „Черемош". Ці діти, не старші за вісім чи десят років, гарно виконали два танці, „Катерину" і „Гопак", за що присутні нагородили їх голосними оплесками.

Найбільшою атракцією цього фестивалю був виступ шестидесятичленної української танцювальної групи ансамблів „Заграва" парафії св. Константина, парафії св. Михаїла і „Черемош" місцевого осередку СУМА. Цей великий об'єднаний ансамбль, під керівництвом Анатолія Кушніра і Мирона Павлишина, по-мистецьки виконав „Гопак" на закінчення пополудневої і вечерньої програм, кожний раз в присутності близько десяти тисяч глядачів. До цього танцю пригравала оркестра в складі братів, Романа і Юрія Луциків, інж. Євгена Карпяка, Володимира Павлишина, Марії Радієвської і Романа Никифорука. Гарні молоді танцюристи, їх імпозантні строї та краса українського танцю викликали у присутніх велике захоплення та бурю оплесків. Після цього виступу довкруги було чути розмови про українців. До танцюристів підходили багато людей, багато з них зі зразками українського мистецтва, закупленими в кіоску пані Марії Процай, розпитували і дивувалися, що це вже тут народжена молодь набрала стільки вправ у виконуванні українського танцю і має так багато гордости за свою українську культурну спадщину.

Це завдяки цій українській молоді, їх батькам, котрі турбуються їхнім вихованням, і тим, хто не жалує сил і часу для праці з молоддю, українська участь в святкуваннях 200-річчя ЗСА і 100-річчя Поселення, набрала імпозантности і динаміки, а це звертає увагу і зацікавлення широких кругів американської спільноти.

Влада більшости в Родезії є ціллю ЗСА – заявляє Кіссінджер

Вашінгтон. — Промовляючи у четвер, 13-го травня, перед Сенатською комісією для закордонних справ, державний секретар Генрі Кіссінджер заявив, що уряд президента Форда „енергійно" вводитиме в життя свою нову політику, яка має на меті довести до перебрання влади в Родезії негритянською більшістю, але мирним способом, тобто шляхом переговорів негрів із білою меншістю, яка тепер контролює уряд тієї африканської країни. Кіссінджер заявив, що Білий Дім закликає Конґрес відкликати закон, який дозволяє Америці імпортувати з Родезії хром і нікель, хоча Об'єднані Нації встановили економічні санкції проти білого уряду Родезії, та закликає американських громадян не відвідувати Родезії в ролі туристів, а тих американців, які там живуть, повертатися до ЗСА.

Популярна культура...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

нових традицій. Свідоцтво мистецької зрілости затверджували вже не академічні знавці та вчені коментатори, а іспит ринку: чи можна це продати?

Наступальна торговельна тактика відкрила дорогу крамарям культури до мільйонних мас. А за ними прийшли впливи, що мають сьогодні куди більш вирішальне значення, ніж церква, родина, школа. Іронічно, що в кількох десятиріччях Америка перейшла від суспільства, де культуру затьмарювала політична ідеологія, до суспільства, де культура посіла можливо занадто почесне місце: тепер бо форми її вислову вже не відображують, а утворюють норми поведінки та вірувань. У великій мірі фільм та телевізія заступили сьогодні школу і церкву, як формувальні чинники громадських вартостей.

МАСОВА КОМУНІКАЦІЯ, МАСОВА КУЛЬТУРА

Масова комунікація — це найголовніша прикмета популярної культури. Сила засобів масової комунікації полягає в їх нерозривному зв'язку з торговельними вартостями і методами. Ідолотворення спирається або на реклямі інших виробів, або ж на самореклямі. Улюбленець хвилини, сузір'я кінозірок, телевізійний „токшов" (неформальна розмова-інтерв'ю), „золота платівка" (нагорода за мільйон проданих платівок), „Оскар" (нагорода кінематографічного промислу), „Греммі" (нагорода для естрадних співаків та музик), „Еммі" (нагорода телевізійного промислу), — все це стало сьогодні рушієм американського побуту. Ці явища втілюють у собі прикмети конкуренції, жадоби розголосу та бажання узаконити свої зусилля печаткою популярности.

Моди, капризи, культи вискакують із телевізійного екрана чи платівки з такою ж легкістю, з якою прибутки вскакують у конта комерційних промоторів цих примх.

Сучасні національні герої черпають наснагу не тільки з джерел політики, торгівлі, освіти чи релігії, але, в куди значнішій мірі, із світу розваги та виробництва новинок. Щораз частіше наш спільний досвід — все те, що маємо один одному сказати — оснований на цих комерційно-розвагових засобах комунікації та їх зірках. Ери і доби вимірюємо „шлягерами", що були в даний час популярні, „совп-операми" (серійна телевізійна мелодрама, звичайно невибагливого сантиментального змісту; „миляною оперою" називається тому, що під час реклямних павз пропонують глядачам, якими звичайно бувають домашні господині, миляні вироби до прання білизни), фільмами, спортивними сенсаціями, що приманливо приготовані та опаковані для масового смаку.

Хоч американці різко розмежовані соціяльним походженням та політичними переконаннями, то вони сходяться докупи на ігрових площах масової популярної культури, що з'єднує їх жадобою купівлі мрій про краще життя. Геній механічної репродукції, що прийшов від виробництва та промислу — від машин, що чистять бавовну, паровозів та шатроподібних каркасних будинків, що їх частини приготовляють на фабриці, а на будові тільки складаються — досягає тепер вершин у сферах звуку та образу.

Величезні обсяги масового збуту популярної культури дозволяють на культивування певної різноманітности. Домашні майстерні, відпочинкове ремесло чи мистецтво, різнородне колекціонування, самодіяльні групи музик, університетські театральні гуртки, — все це являє собою невіддільну частину популярної культури: багато американців визначає себе приналежністю до таких груп. До того ж етнічні, клясові чи політичні зобов'язання громадян часто виявляються в активній співучасті даної авдиторії в імпрезі. Авдиторія співає разом із співаками, говорить із залі до сцени чи подібно демонструє свою приналежність до виконавців.

Однак, не зважаючи на ці сектори активістів культури, американська культура воліє культивувати сприймальні, радніше ніж творчі, навики. Діє бо в ній закон глядача, радніше ніж виконавця. До того, в своїй ворожості до високої культури, в спростачуванні високого мистецтва, в атмосфері гострої конкуренції, в розмашистих розмірах, в постійному вимірюванні успіхів чи невдач, у звичках видавати на швидку руку посвідчення великости — американська популярна культура виходить прямо із ширшого контексту американського суспільства та виявляє його характер. В цих прикметах відображене колоніяльне походження нашого суспільства, його расова різнородність, капіталістичний етос та рухливі зміни й переміщення. Світ популярної культури, що ним керують приватні інтереси та приватні смаки, закликає до нових дефініцій, ламаючи старі кордони між святинею і ярмарком. Популярну культуру, оце королівство самозабуття, називають усіляко: консервативною і революційною, пожиточною і заяложеною, тією, що орієнтується на дійсність, і тією, що заперечує дійсність. Одначе вона не піддається ніяким узагальненням. А все таки, в цьому двосотому ювілейному році зацікавлення американців творенням, маніпулюванням і сприйманням цієї імперії мрій та образів здається важливішим та доречнішим, ніж традиційні політичні ідеали.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

КЛУККЕР ВАСИЛЬ, член УНСоюзу Відд. ч. 331 Т-ва ім. Ст. Мельничука в Міллвілл, Н. Джерзі, помер 20-го листопада 1975 р. на 60-му році життя. Покійний народився в Міллвілл. Став членом УНСоюзу в 1940 році. Полишив в смутку дружину Неллі, дочку Анну Марію, сина Міхаїла, сестру Марію, двох братів Володимира і Стефана та одну внучку. Похорон відбувся 24 листопада 1975 р. на українському церковному цвинтарі в Міллвілл, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

КАСИЧ ВАСИЛЬ, член УНС Відділ ч. 147 Т-ва ім. св. Михаїла в Аллентавн, Па., помер 28 листопада 1975 р на 88-му році життя. Покійний народився в Котано. Став членом УНСоюзу в 1935 р. Полишив в смутку дружину Єву, сина Чарлеса, дочок Марію, Анну, Юлію, Гелену, Міллдред і Веру. Похорон відбувся 2 грудня 1975 р. на українському православному цвинтарі в Вайдгалл, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

СПІВАК МИРОН, член УНС Відділ ч. 263 Т-ва Запорожська Січ у Фултон, помер 28-го листопада 1975 р. на 88-му році життя. Покійний народився в селі Тломче, повіт Сянік. Став членом УНС в 1935 році. Полишив с смутку Кузини, Преятелів сусідів та кузини на Україні. Похорон відбувся 1-го грудня 1975 р. на цвитарі в Фултон, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ЗРІВКА АННА, членка УНС Відділ ч. 297 Т-ва ім. св. Стефана в Гастінґ, Па., померла 8 грудня 1975 р. на 74-му році життя. Покійна народилася в Лабова, Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1933 р. Полишила в смутку дочок, синів, 44 внуків і 11 правнуків. Похорон відбувся 11-го грудня 1975 р. на цвинтарі в Спенґлов, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

КАТЕРИНЯК МАРІЯ, членка УНС Відд. ч. 53 Т-ва св. Николая в Пітсбурґу, померла 31 листопада 1975 р на 68-му році життя. Покійна народилася в Коростовці, Галичина. Стала членкою УНСоюзу в 1934 році. Полишила в смутку Софію, Анну і Юлію. Похорон відбувся на цвинтарі св. Володимира в Пітсбурґу.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ДЛУГАШ ВОЛОДИМИР, член УНСоюзу Відділу ч. 292 Т-ва св. Івана в Детройті, Мічіген, помер 13-го листопада 1975 р. на 66-му році життя. Покійний народився в Міссурі, ЗСА. Став членом УНСоюзу в 1927 році. Полишив в смутку сина Роберта, дочку Джеіл, внуків Марію, батька Дениса та 3-ох братів і 3 сестри. Похований в Фенікс, Арізона.
Вічна Йому Пам'ять!
П. Федик, секр. Від.

ГОРОДИСЬКА АННА, членка УНС Відділ ч. 206 Т-ва Запорожська Січ в Вунсоккет, Р. А., померла 23 листопада 1975 р. на 81-му році життя. Покійна народилася в Галичині, Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1924 році. Полишила в смутку сина Івана, 2 доньки Марію і Стелу, 3 сестри, 7 внуків і 4 правнуків. Похорон відбувся 25 листопада 1975 р. на цвинтарі св. Павла в Блекстоні, Масс.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ЛАПЧИНСЬКИЙ Петро, член УНС Відділ ч 206 Т-ва Запорожська Січ в Вунсокет, Р. А., помер 18 листопада 1975 р. на 80-му році життя. Покійний народився в Садківні, пов. Скалат, Україна. Став членом УНСоюзу в 1925 році. Полишив в смутку сина Михаїла і дві дочки. Похорон відбувся 20 листопада 1975 р. на українському православному цвинтарі св. Михаїла в Блекстоні, Масс.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ГЛАДИК МИКОЛА, член УНС Відділ ч. 206 Т-ва Запорожська Січ в Вунсокет, Р. А., помер 17 листопада 1975 р. на 78-му році життя. Покійний народився в Галичині, Україна. Став членом УНСоюзу в 1926 році. Полишив в смутку дружину Марію, синів Андрея і Миколая, дочку Гелену, 4 внуки і 3 правнуки. Похорон відбувся 18 листопада 1975 р. на українському православному цвинтарі в Блекстоні, Масс.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МАКСИМОВИЧ ЛУКА, член УНС Відділ ч. 274 Т-ва свв. Петра і Павла в Джонґставні, помер 30 жовтня 1975 р. на 82-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНСоюзу в 1925 році. Полишив в смутку Анну, Стеллу, Катерину і марію. Похорон відбувся 3-го листопада 1975 р. на українському православному цвинтарі свв. Петра і Павла в Джонставні.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ДЕРКАЧ ПАВЛО, член УНС Відділ ч. 170 в Джерзі Сіті, Н. Дж., помер 25 серпня 1975 р. на 84-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНС. в 1915 р. Полишив в смутку родину. Похорон вбдбувся на цвинтарі Голі Нейм з Церкви свв. Петра і Павла в Джерзі Сіті, Н. Дж..
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

КУЗЬМИК МАРІЯ, членка УНС Відділ ч. 36 Т-ва св. Марії в Рочестері, Н. Й., померла 5 вересня 1975 р. на 80-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1948 р. Полишила в смутку дві доньки Єву і Анну, сина Лева, сестру і брата, 6 внуків і 7 правнуків.
Похорон відбувся 8 вересня 1975 р. на цвинтарі Мт. Гопе в Рочестері, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Марія Ковальчук, секр. Від.

БАРТКІВ ПЕТРО, член УНС Відділ ч. 194 Т-ва Свобода в Ню Йорку, помер 14 вересня 1975 р. на 79-му році життя. Покійний народився на Україні. Став членом УНСоюзу в 1924 році. Полишив в смутку дружину Розу, дочку Ольгу, сина Володимира та 3-х внуків. Похорон відбувся 16 вересня 1975 р. на цвинтарі Феркліфф в Гартсдал, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Е. Манацький, секр. Від.

ТАРЗАН, Ч. 7478. Крона тікає!

Крона стає перед дилемою, яку часто переживають боягузи — Його воїни програють битву... ...Якщо він вийде із своєї кріпівки, то попаде в полон, або буде вбитий... ...Якщо він втече, то мусітиме залишити дорогоцінне золото... Отже, він тікає!!!